

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27

P-743/2026

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

I

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu ovog suda Živomiru Topić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja IVICA SOLDIĆ iz Splita, Put Smokovika 24 A, OIB: 40824998350, zastupan po pun. Božo Vrkić odv. u Zadru, protiv tuženika PORSCHE MOBILITI d.o.o. Zagreb, Velimira Škorpika 21, OIB: 36514183925, zastupan po pun. Tomislav Bulić i Marija Vuglenović odv. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave održane dana 09. rujna 2026. god., u prisustvu zamj. pun. tužitelja Mate Glibota odv. u Splitu, i pun. tuženika Marija Vuglenović odv. u Zagrebu, dana 02. listopada 2026. godine,

r i j e š i o j e :

Utvrđuje se da je tužba povučena u dijelu tužbenog zahtjeva koji glasi;

"Nalaže se tuženiku da Naslovnom sudu u roku od 15 dana dostavi svu dokumentaciju vezanu za Ugovor o kreditu broj:02131 zaključen između tužitelja i tuženika posebno oplatne planove, odluke-obavijesti o promjenjivoj kamatnoj stopi, evidencije uplata po kreditu izvršenih od strane tužitelja."

p r e s u d i o j e :

I Odbija se glavni tužbeni zahtjev koji glasi;

"Utvrđuje se da je Ugovor o kreditu broj: 02131 zaključen između tužitelja i tuženika dana 12.svibnja 2008.godine, ništetan te kao takav ne proizvodi pravni učinak slijedom čega se nalaže tuženiku isplatiti-vratiti tužitelju iznos koji će tužitelj odrediti kada tuženik preda svu dokumentaciju vezanu za Ugovor o kreditu broj: 02131zaključen između tužitelja i tuženika posebno otplatne planove, odluke-obavijesti o promjenjivoj kamatnoj stopi, evidencije uplata po kreditu izvršenih od strane tužitelja i nakon što isti bude utvrđen knjigovodstveno-financijskim vještačenjem, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedinačni mjesečni iznos počevši od dospelja pa do isplate."

II Utvrđuje se da je nišetna odredba o valutnoj klauzuli iz Ugovora o kreditu broj: 02131 koji su stranke zaključile dana 12.svibnja 2008.godine, slijedom čega

tužitelj nije dužan plaćati mjesečnu ratu po promjenama tečaja CHF u odnosu na kune, a koje promjene su nastupile nakon 12.svibnja 2008. godine pa nadalje.

III Dužan je tuženik isplatiti tužitelju na ime nepripadnog plaćenog iznosa zbog primjene ugovorene valutne klauzule iznos od 3.848,67 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedinačni iznos počevši od dospijeća do isplate i to na:

- iznos od 1,56 EUR sa kamatom od 30.06.08. godine
- iznos od 2,32 EUR sa kamatom od 31.07.08. godine
- iznos od 2,57 EUR sa kamatom od 30.09.08. godine
- iznos od 8,85 EUR sa kamatom od 31.10.08. godine
- iznos od 11,82 EUR sa kamatom od 30.11.08. godine
- iznos od 4,99 EUR sa kamatom od 31.12.08. godine
- iznos od 22,08 EUR sa kamatom od 31.01.09. godine
- iznos od 23,40 EUR sa kamatom od 28.02.09. godine
- iznos od 16,20 EUR sa kamatom od 31.03.09. godine
- iznos od 18,27 EUR sa kamatom od 30.04.09. godine
- iznos od 18,93 EUR sa kamatom od 31.05.09. godine
- iznos od 15,67 EUR sa kamatom od 30.06.09. godine
- iznos od 15,40 EUR sa kamatom od 31.07.09. godine
- iznos od 16,58 EUR sa kamatom od 31.08.09. godine
- iznos od 15,40 EUR sa kamatom od 30.09.09. godine
- iznos od 13,69 EUR sa kamatom od 31.10.09. godine
- iznos od 17,14 EUR sa kamatom od 30.11.09. godine
- iznos od 5,52 EUR sa kamatom od 31.12.09. godine
- iznos od 14,36 EUR sa kamatom od 31.01.10. godine
- iznos od 15,74 EUR sa kamatom od 28.02.10. godine
- iznos od 16,86 EUR sa kamatom od 31.03.10. godine
- iznos od 19,04 EUR sa kamatom od 30.04.10. godine
- iznos od 23,10 EUR sa kamatom od 31.05.10. godine
- iznos od 25,86 EUR sa kamatom od 30.06.10. godine
- iznos od 30,20 EUR sa kamatom od 31.07.10. godine
- iznos od 32,68 EUR sa kamatom od 31.08.10. godine
- iznos od 36,10 EUR sa kamatom od 30.09.10. godine
- iznos od 34,84 EUR sa kamatom od 31.10.10. godine
- iznos od 36,73 EUR sa kamatom od 30.11.10. godine
- iznos od 45,95 EUR sa kamatom od 31.12.10. godine
- iznos od 45,54 EUR sa kamatom od 31.01.11. godine
- iznos od 45,03 EUR sa kamatom od 28.02.11. godine
- iznos od 49,63 EUR sa kamatom od 31.03.11. godine
- iznos od 44,00 EUR sa kamatom od 30.04.11. godine
- iznos od 49,43 EUR sa kamatom od 31.05.11. godine
- iznos od 58,37 EUR sa kamatom od 30.06.11. godine
- iznos od 71,51 EUR sa kamatom od 31.07.11. godine
- iznos od 80,31 EUR sa kamatom od 31.08.11. godine
- iznos od 63,95 EUR sa kamatom od 30.09.11. godine
- iznos od 58,03 EUR sa kamatom od 31.10.11. godine
- iznos od 58,10 EUR sa kamatom od 30.11.11. godine
- iznos od 62,50 EUR sa kamatom od 31.12.11. godine

- iznos od 66,48 EUR sa kamatom od 31.01.12. godine
- iznos od 67,29 EUR sa kamatom od 29.02.12. godine
- iznos od 65,56 EUR sa kamatom od 31.03.12. godine
- iznos od 64,89 EUR sa kamatom od 30.04.12. godine
- iznos od 67,16 EUR sa kamatom od 31.05.12. godine
- iznos od 67,33 EUR sa kamatom od 30.06.12. godine
- iznos od 65,60 EUR sa kamatom od 31.07.12. godine
- iznos od 64,33 EUR sa kamatom od 31.08.12. godine
- iznos od 59,66 EUR sa kamatom od 30.09.12. godine
- iznos od 65,45 EUR sa kamatom od 31.10.12. godine
- iznos od 66,17 EUR sa kamatom od 30.11.12. godine
- iznos od 65,54 EUR sa kamatom od 31.12.12. godine
- iznos od 58,70 EUR sa kamatom od 31.01.13. godine
- iznos od 61,86 EUR sa kamatom od 28.02.13. godine
- iznos od 62,46 EUR sa kamatom od 31.03.13. godine
- iznos od 66,07 EUR sa kamatom od 30.04.13. godine
- iznos od 58,29 EUR sa kamatom od 31.05.13. godine
- iznos od 58,82 EUR sa kamatom od 30.06.13. godine
- iznos od 59,89 EUR sa kamatom od 31.07.13. godine
- iznos od 59,37 EUR sa kamatom od 31.08.13. godine
- iznos od 61,42 EUR sa kamatom od 30.09.13. godine
- iznos od 63,25 EUR sa kamatom od 31.10.13. godine
- iznos od 63,35 EUR sa kamatom od 30.11.13. godine
- iznos od 65,59 EUR sa kamatom od 31.12.13. godine
- iznos od 63,36 EUR sa kamatom od 31.01.14. godine
- iznos od 66,41 EUR sa kamatom od 28.02.14. godine
- iznos od 68,25 EUR sa kamatom od 31.03.14. godine
- iznos od 66,74 EUR sa kamatom od 30.04.14. godine
- iznos od 64,26 EUR sa kamatom od 31.05.14. godine
- iznos od 65,39 EUR sa kamatom od 30.06.14. godine
- iznos od 66,84 EUR sa kamatom od 31.07.14. godine
- iznos od 67,72 EUR sa kamatom od 31.08.14. godine
- iznos od 67,79 EUR sa kamatom od 30.09.14. godine
- iznos od 69,11 EUR sa kamatom od 31.10.14. godine
- iznos od 71,16 EUR sa kamatom od 30.11.14. godine
- iznos od 71,16 EUR sa kamatom od 31.12.14. godine
- iznos od 66,94 EUR sa kamatom od 31.01.15. godine
- iznos od 66,92 EUR sa kamatom od 28.02.15. godine
- iznos od 66,92 EUR sa kamatom od 31.03.15. godine
- iznos od 66,92 EUR sa kamatom od 30.04.15. godine

i to za razdoblje od 01. siječnja 2008. godine pa do 31. srpnja 2015. godine, po stopi utvrđenoj u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine, po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope za stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine pa do 29. prosinca 2023. godine, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska

središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. god., pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

IV Svaka stranka snosi svoje parnične troškove.

Obrazloženje

Tužitelj je dana 13. lipnja 2023. god., podnio ovom sudu tužbu protiv tuženika, u kojoj navodi da su tužitelj i tuženik dana 12. svibnja 2008. godine zaključili Ugovor o kreditu broj: 02131 kojim je tuženik odobrio tužitelju kreditni iznos od 19.597,58 CHF. Spomenutim ugovorom ugovorena je promjenjiva kamatna stopa od 7,00 %.

Tuženik je s obzirom na odredbe cit. Ugovora jednom obavijestio tužitelja o promjeni kamatne stope, na što je tužitelj usmeno prigovorio, dok je kasnije promijene vršio bez da o tomu obavijesti tužitelja kao ugovornu stranku na bilo koji način tako da tužitelj nije ni imao mogućnosti za prigovor.

Tužitelj je, istina, kroz mjesečne rate osjetio da je došlo do promjene tako da mu je od početno ugovorene rate rata znatno porasla, međutim kao i u odnosu na prvi prigovor i daljnji prigovori tužitelja ostali su bez ikakvog rezultata. Sa niti jednom promjenom tužitelj se, dakle, nije usuglasio.

Promjene tuženika u pogledu kamatne stope su nezakonite što je, uostalom, i utvrđeno pred Trgovačkim sudom u Zagrebu. Naime, iste nisu opravdane sa niti jednog stajališta tim više što u vrijeme povoljnih tržišnih prilika tuženik kamatnu stopu nije promijenio na niže odnosno u korist tužitelja.

Ni stanje na međunarodnom tržištu ne ide tuženiku u prilog budući su tamo prilike takve da kamatne stope dramatično padaju. Naime, na međunarodnom tržištu kamata na švicarske franke se određuje u skladu sa kretanjima kamate koje banke međusobno određuju jedna prema drugoj prilikom pozajmljivanja (popularno nazvano Lobra na CHF). Od početka 2009. godine Libor neprestano pada tako daje tada kamatna stopa na CHF bila 0,53 % pa je, dakle, jasno da stanje na tom tržištu nije ono što je utjecalo na povećanje sporne kamate. Upravo prateći stanje na tom međunarodnom tržištu tuženik je tužitelju trebao spustiti kamatu.

Svakako, sporne promjene kamatne stope i sama ugovorna odredba o tomu nisu zakoniti ni zbog slijedećih razloga:

- Ugovor je sastavljen u tipskom obliku i oko njegova sadržaja tužitelj nije mogao pregovarati. Nju je tužitelj, kao slabija ekonomska strana, morao prihvatiti i povinuti se sili jačega. Sama ta odredba o promjeni kamatne stope unosi neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača pa spada u red nepoštenih odredbi iz čl. 96 Zakona o zaštiti potrošača.

- Sporna odredba ne navodi razloge na temelju kojih se može promijeniti kamatna stopa. Ne navođenjem tih razloga ona stavlja tužitelja u neravnopravan položaj. Njemu prilikom zaključenja ugovora nije objašnjeno koji su to uvjeti koji mijenjaju visinu kamatne stope. Bez tih podataka tužitelj kao potrošač nije mogao provjeriti na temelju čega se donose odluke o promjeni kamatne stope. Sporna odredba omogućuje tuženiku kao jačoj ekonomskoj strani da jednostrano mijenja ugovorene odredbe što je protivno čl. 97 st. 1 alineja 10 i 11 Zakona o zaštiti potrošača.

Ugovorne odredbe koje su protivne čl. 96 i 97 Zakona o zaštiti potrošača su prema čl.102 toga zakona ništetne.

Dakle, tuženik je mijenjao kamatnu stopu uvijek u svoju korist i na štetu tužitelja iako je, s obzirom na stanje na tržištu, to mogao činiti i u korist tužitelja. Kako to tuženik nije činio to je njegovo postupanje suprotno čl. 296, čl. 323 st.1, čl. 1111 st.1 Zakona o obveznim odnosima.

Odredba tuženika je pored prednjega, suprotna i čl. 82 st.1 alineja 11 Zakona o zaštiti potrošača koji je vrijedio u vrijeme zaključenja ugovora, pa se takva odredba sukladno čl.87 st.1 Zakona o zaštiti potrošača ima smatrati ništavom.

Odredba tuženika je protivna čl.110 st.1 i 2 alineja 8 te čl.111.st.1 i 2 alineja 1 Zakona o zaštiti potrošača.

U svakom slučaju, nepoštena praksa je prema čl.108 Zakona o zaštiti potrošača zabranjena.

Osim što je, dakle, nepoštena i samim time ništetna odredba u citiranom ugovoru o promjeni kamatne stope što je, u konačnici, utvrđeno od strane Trgovačkog suda u Zagrebu po kolektivnoj tužbi, to je, također, utvrđeno i da bi odredba o valutnoj klauzuli bila ništetna. Sve ovo, ponavlja se, utvrđeno je u postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu u spisu pod posl.br. P-1401/12.

Takvo postupanje tužene strane, dakle ugovaranje ništetnih odredbi, suprotno je odredbama Direktive 93/13/EEZ naročito odredbi čl.3 st.1 i čl.5 citirane Direktive.

Zbog naprijed navedenog, a kako predmetni ugovor ne može opstati bez ništetnih odredbi, cijeli je ugovor ništetan što je, uostalom, utvrdio i Europski sud za ljudska prava u odluci doneseno u predmetu C-118/17, C-260/18 u identičnoj pravnoj stvari.

Tužitelj, navodi da mu tuženik nije dostavljao cjelokupnu dokumentaciju, pa ne raspolaže sa potpunom dokumentacijom vezanom za cit. Ugovor o kreditu. Stoga, je predložio Naslovnom sudu da sukladno odredbi čl.186 b Zakona o parničnom postupku donese rješenje kojim se nalaže tuženiku da Naslovnom sudu u roku od 15 dana dostavi svu dokumentaciju vezanu za Ugovor o kreditu broj:02131 zaključen između tužitelja i tuženika, posebno oplatne planove, odluke-obavijesti o promjenjivoj kamatnoj stopi, te evidencije uplata po kreditu izvršenih od strane tužitelja.

Slijedom navedenog, tužitelj je predložio sudu da nakon što provede predložene dokaze, donese presudu kojom se utvrđuje se da je Ugovor o kreditu broj: 02131

zaključen između tužitelja i tuženika dana 12.svibnja 2008.godine, ništetan te kao takav ne proizvodi pravni učinak, slijedom čega se nalaže tuženiku isplatiti-vratiti tužitelju iznos koji će tužitelj odrediti kada tuženik preda svu dokumentaciju vezanu za Ugovor o kreditu broj:02131, zaključen između tužitelja i tuženika, posebno otplatne planove, odluke-obavijesti o promjenjivoj kamatnoj stopi, te evidencije uplata po kreditu izvršenih od strane tužitelja i nakon što isti bude utvrđen knjigovodstveno-financijskim vještačenjem, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedinačni mjesečni iznos počevši od dospijeća pa do isplate.

Ukoliko iz nekog razloga sud utvrdi da bi prednji tužbeni zahtjev tužitelja bio neosnovan, tada je tužitelj predložio sudu da usvoji tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje da je ništeta odredba o valutnoj klauzuli iz Ugovora o kreditu broj: 02131 koji su stranke zaključile dana 12.svibnja 2008. godine, slijedom čega tužitelj nije dužan plaćati mjesečnu ratu po promjenama tečaja CHF u odnosu na kune, a koje promjene su nastupile nakon 12.svibnja 2008.godine pa nadalje.

Tužitelj je u tom slučaju predložio sudu da usvoji i tužbeni zahtjev kojim se tuženik obvezuje isplatiti-vratiti tužitelju na ime nepripadnog plaćenog iznosa zbog promjene u tečaju CHF iznos koji će tužitelj konačno precizirati po provedenom vještačenju po vještaku financijske struke, a nakon što tuženik dostavi potrebnu dokumentaciju sa zakonskom zateznom kamatom počevši od plaćanja od strane tužitelja svakog pojedinog mjesečnog iznosa pa do isplate u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

U odgovoru na tužbu od 22. listopada 2025. god., tuženik ističe prigovor mjesne nenadležnosti, zastare potraživanja te nedostatka aktivne legitimacije.

Navodi da je odredbom čl. 46. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP) određeno da je za suđenje nadležan sud koji je općemjesno nadležan za tuženika, dok je sukladno odredbi čl. 48. istoga zakona, za suđenje u sporovima protiv pravne osobe općemjesno nadležan sud prema sjedištu tuženika. Usto, Ugovorom o kreditu u točki 11.3. Općih uvjeta, ugovorena je nadležnost suda u Zagrebu, ali i da tome nije tako, za suđenje u predmetnom postupku bio bi nadležan sud u Zagrebu.

Tuženik ističe kako nije riječ o prorogacijskoj klauzuli, odnosno klauzuli kojom se ugovara nadležnost suda koji inače ne bi bio nadležan, već je u predmetnom slučaju u Ugovoru samo potvrđena mjesna nadležnost suda u Zagrebu koji bi svakako bio nadležan s obzirom na sjedište tuženika.

Navedeno shvaćanje nebrojeno je puta potvrđeno u sudskoj praksi, između ostalog i od strane Općinskog suda u Đakovu, Županijskog suda u Splitu i Županijskog suda u Rijeci.

Ujedno, tuženik ukazuje i na Rješenje Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ-1717/2021 od dana 16. studenog 2021. godine.

U konkretnom slučaju nema niti govora o nepoštenosti odredbe Ugovora o nadležnosti, budući da ista ni u kojem slučaju pretjerano ne ograničava pravo tužiteljice na djelotvornu sudsku zaštitu, posebice imajući u vidu da je ista u predmetnom postupku na zastupanje ovlastila odvjetnika, te isto tako može za zastupanje angažirati

odvjetnika u Zagrebu. Nadalje, tužitelj će osobno po potrebi pristupiti na samo jedno ročište na kojem će biti saslušan ako sud tako odluči, te nema potrebe putovati više puta u Zagreb.

Nadalje, tuženik ističe da nema poslovne jedinice niti podružnice izvan svog sjedišta, slijedom čega se imaju primjenjivati odredbe čl. 48. st. 1. u svezi s čl. 46. st.1. ZPP-a, a što potvrđuje i Županijski sud u Rijeci Rješenjem posl. br. GŽ-2462/21, od dana 10. svibnja 2022. godine:

„No, neovisno o svemu prednje rečenom, kako iz sadržaja spornog Ugovora, proizlazi da je isti sklopljen u Zagrebu, gdje tuženik ima i sjedište, tada nedvojbeno, kad se radi o mjesnoj nadležnosti, dolaze u primjenu odredbe o opće mjesnoj nadležnosti. Polazeći od toga da je tuženik pravna osoba, mjerodavan je čl. 48. st. 1. u svezi s čl. 46. st.1. ZPP-a, na koje se odredbe osnovano pozvao i prvostupanjski sud, a povodom tuženikovog prigovora. Shodno tome, u ovom konkretnom slučaju, nema govora o bilo kakvoj izberivoj nadležnosti, kako to pogrešno smatra tužitelj.“

Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom Sudu oglasiti se mjesno nenadležnim te predmet ustupiti mjesno nadležnom Općinskom građanskom sudu u Zagrebu.

Tuženik nadalja navodi da se na zahtjev tužitelja za isplatom primjenjuje petogodišnji zastarni rok prema pravilima za povrat plaćenog (stečenog) bez osnove, što znači da rok zastare za svaki pojedini obrok počinje teći od dana uplate istoga.

Budući da je posljednji obrok temeljem predmetnog Ugovora isplaćen još u travnju 2015. godine, a tužba podnesena u kolovozu 2025. godine, sasvim je jasno da je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari, budući da tužba nije podnesena unutar petogodišnjeg zastarnog roka.

Također, tuženik naglašava da unutar petogodišnjeg zastarnog roka protiv tuženika nije pokrenut nikakav postupak pred sudom ili drugim nadležnim tijelom koji bi doveo do učinka prekida zastare.

Isto potvrđuje Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-1163/2024, od dana 2. srpnja 2024. godine, kojom je u bitnome navedeno sljedeće:

„(...) čak i u slučaju kada bi tužitelj mogao osnovano potraživati taj novčani iznos s pripadajućim kamatama prema odredbi članka 323. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima, ovaj sud napominje da je to tužiteljevo potraživanje zastarjelo, to jest da je osnovan tuženikov materijalno pravni prigovor zastare (...).

(...) zastarijevanje započinje teći trenutkom primitka ispunjenja jer je upravo primitkom ispunjenja povećana imovina jedne stranke te je od tada druga stranka mogla tražiti vraćanje onog što je stečeno bez osnove (...).

Upravo zbog navedenog, to potraživanje zastarijeva u općem (petogodišnjem) zastarnom roku iz članka 225. Zakona o obveznim odnosima, što u ovom predmetu i nije sporno.

(...) da bi stranka mogla ostvarivati restitucijski zahtjev za povratom onog što je dala drugoj stranci na temelju takvog ugovora, kondemnatorni restitucijski tužbeni zahtjev mora podnijeti unutar općeg zastarnog roka jer se u protivnom izlaže opasnosti da zbog prigovora zastare protivne stranke tužbeni zahtjev bude odbijen.

Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima.“

Tuženik nadalje osporava primjenu odredaba Zakona o zaštiti potrošača na predmetni ugovorni odnos i ističe da tužitelj nije pretrpio nikakvu štetu.

Usprkos istaknutim prigovorima, tuženik se, opreza radi, očituje na tužbu te u cijelosti osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva.

Tuženik sve ugovore u okviru svog poslovanja sklapa u dobroj vjeri, te u potpunosti informira drugu ugovornu stranu o svim bitnim ugovornim odredbama. Kako nema ništetnih odredbi Ugovora, nema niti osnova za donošenje presude kojom se tuženiku nalaže da nešto isplati tužitelju.

Tužitelj se u tužbi poziva na odredbe Zakona o zaštiti potrošača, koju primjenu na konkretan slučaj tuženik u cijelosti osporava. Dodatno, kad bi se ZZP i primjenjivao, tuženik ukazuje na odredbu čl. 84. (ZZP/03) te istovjetnu odredbu u članku 53. trenutno važećeg ZZP-a, koja ne dopušta ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

U konkretnom slučaju, tuženik smatra da su sve odredbe Ugovora jasne, lako razumljive i uočljive, stoga nisu ispunjeni niti osnovni kriteriji za raspravljanje o nepoštenosti takvih odredbi. Opreza radi, premda u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti za raspravljanje o nepoštenosti ugovornih odredbi, tuženik ističe da su sve ugovorne odredbe u skladu sa zakonskim odredbama, te suprotno tvrdnjama tužitelja ne predstavljaju odredbe kojima bi bila narušena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana.

Tuženik je održavao učestale edukacije svojih prodavača i prodajnih predstavnika, te uvijek isticao kako prilikom sklapanja ugovora s valutnim klauzulama postoji rizik radi promjene tečaja, a na koji tuženik ne utječe, ali korisnici kredita tog rizika moraju biti svjesni. Štoviše, tuženik je nezvezano za bilo koju valutu nudio jednake uvjete za sklapanje ugovora o kreditu, što tuženik dokazuje i dostavom primjerka ugovora s valutnom klauzulom u EUR.

Tuženik ističe da je tužitelj u potpunosti imao mogućnost sklopiti ugovor s valutnom klauzulom u eurima – što nije učinio. Navedeno proizlazi i iz činjenice da je tuženik 2005. i 2006. godine od ukupnog broja sklopljenih ugovora čak 57,58% sklopio u valutom u eurima.

Opreza radi, budući da je tužitelj proizvoljno naznačio vrijednost predmeta spora i predložio financijsko-knjigovodstveno vještačenje, tuženik ističe kako je tužitelj bio

dužan urediti tužbeni zahtjev odmah. Svrha je financijsko-knjigovodstvenog vještačenja da se, u slučaju da se eventualno utvrdi bilo kakva preplata po predmetnom ugovoru, potvrdi izračun eventualne preplate kako ju je istaknuo tužitelj, a ne da vještak određuje vrijednost predmeta spora. Navedeno je dozvoljeno jedino u slučaju iz odredbe čl. 186. b Zakona o parničnom postupku, što u ovom predmetu nikako nije slučaj.

Tuženik ističe kako je valutna klauzula izrijekom dopuštena i legitimna ugovorna odredba. Nakon što je valjana ugovorena, valutna klauzula ne može postati ništetnom zbog kretanja tečaja kune prema stranoj valuti tijekom trajanja ugovornog odnosa. Kretanje tečaja kune prema nekoj stranoj valuti ne može se smatrati protivnom Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva pa ne može ni valjana ugovorenu valutnu klauzulu naknadno učiniti ništetnom.

Nadalje, tužitelj tvrdi kako su odredbe predmetnog Ugovora sklopljene isključivo na njegovu štetu, ali prednosti koje su ostvarene ne smatra „problematičnima“ jer je kao korisnik ugovora o kreditu u tom razdoblju bio u boljoj poziciji od korisnika kredita koji su u tom razdoblju zaključili ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u eurima.

Na takvu problematiku upozorava i redovita profesorica na katedri za Građansko procesno pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, prof. dr. sc. Aleksandra Maganić u svom članku koji je objavljen 5. ožujka 2021. godine na web stranicama Informatora:

„Ideja da bi netko tko je slučajno odabrao kredit u CHF-u, sada, petnaestak godina nakon njegova zaključenja, pozivajući se na nepoštenost ugovornih odredbi, zatražio isplatu iznosa koji bi se zakonskim zateznim kamatama trebali multiplicirati i time stekao neočekivanu zaradu, ne čini se prihvatljiv model ponašanja slabije ugovorne strane, kao rezultat znatne neravnoteže koja je postojala na strani potrošača.“

Slijedom svega navedenog, tvrdnje tužitelja o nepoštenosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli su potpuno netočne i paušalne, pa tuženik stoga predlaže naslovnom Sudu u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev.

U odnosu na tvrdnje o neinformiranosti tužitelja o značenju valutne klauzule u valuti CHF, tuženik ističe da se, pored činjenice da je tuženik tužitelja informirao o rizicima promjene tečaja, ujedno radilo o javno dostupnoj i općepoznatoj informaciji koja je sustavno bila objavljivana godinama prije zaključenja Ugovora u nizu novinskih članaka i radijskih emisija. Usprkos navedenome, tuženik je tužitelja u potpunosti informirao o značenju valutne klauzule u CHF, dok je tužitelj bio taj koji je odabrao upravo navedenu valutu. Pritom tuženik napominje da tužitelj ničim ne dokazuje da je riječ o unaprijed formuliranom ugovoru koji je sastavljao isključivo tuženik.

Nastavno na prethodno navedeno, tužitelj ukazuje Sudu na standard dužne pažnje i informiranost „prosječnog potrošača“ kako ga postavlja Sud EU koji ne podrazumijeva potrošača koji se, pored upozorenja tuženika, propustio i samostalno informirati o javno dostupnoj informaciji, i to u trenutku kada donosi jednu od važnijih financijskih odluka u svome životu – uzimanje kredita.

Kako tuženik sve ugovore u okviru svog poslovanja sklapa u dobroj vjeri te u potpunosti informira drugu ugovornu stranu o svim bitnim ugovornim odredbama, tako nema ništetnih odredbi Ugovora niti osnova za donošenje presude kojom se tuženiku nalaže da nešto isplati.

Ne može se od tuženika očekivati da klijenta informira o nečemu o čemu ni sam nema preciznih saznanja i prognoza, kao što je budući smjer kretanja tečaja i visina njegova porasta, pa s tim u vezi tuženik ističe da se upravo u odluci Suda EU u predmetu *Andriuc* (C-186/2016) na koju se tužitelj poziva navodi sljedeće:

„Članak 3. Stavak.1 Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se nepoštenost ugovorne odredbe treba ocijeniti s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, uzimajući u obzir sve okolnosti za koje je pružatelj usluga mogao znati u to vrijeme i koje su mogle utjecati na naknadno izvršenje spomenutog ugovora. Na sudu koji je uputio zahtjev je da procjeni, s obzirom na sve okolnosti glavnog postupka i uzimajući u obzir osobito stručnost i znanja pružatelja usluga, u vezi s mogućim promjenama tečaja i rizicima svojstvenima sklapanju ugovora o zajmu u stranoj valuti, postojanje eventualne neravnoteže u smislu spomenute odredbe.“

Međutim, iako niti sam tuženik nije mogao sa sigurnošću iznijeti tvrdnju u kojem će smjeru i do kojeg iznosa rasti tečaj valute, svoje spoznaje o postojanju takvih mogućnosti kretanja tečaja švicarskog franka iznio je ne samo ovdje tužitelju, nego i svakom klijentu koji se odlučio na korištenje usluga tuženika.

Tuženik je, povrh svega, upravo na traženje klijenata i zbog zahtjeva tržišta u ponudu uveo i ugovor s valutnom klauzulom u CHF, objašnjavajući svakom kupcu i klijentu kako predmetna valuta nije stabilna, te da nipošto ne može garantirati njezinu stabilnost.

U odnosu na povrede Zakona o obveznim odnosima, tuženik ističe da tužitelj samo paušalno navodi povrede Zakona o obveznim odnosima, a pritom niti jednom nije naveo kakvim je to postupanjem učinjena povreda bilo kojeg članka istog. Tužitelj samo paušalno ističe kako se oko valutne klauzule nije pregovaralo, te kako je tuženik zatajio informacije korisniku kredita, bez da mu je ponuđena mogućnost pregovaranja. Štoviše, iz tužiteljevih tvrdnji bi se praktički moglo zaključiti da je tuženik korisnika kredita prisilio na potpisivanje predmetnog Ugovora i da nije imao drugog izbora.

Tuženik je učestalo održavao konzultacije sa svim svojim predstavnicima, koji su svim zainteresiranim klijentima nudili i valutu u EUR i valutu u CHF, s time da niti odabir pojedine valute, a koji je u cijelosti ovisio o volji i želji korisnika kredita, nije ovisio ni o kakvim posebnim pogodnostima, već su u svim valutama pogodnosti bile jednake. Nadalje, prilikom davanja ponude, prodajni predstavnici tuženika su obavezno napravili paralelnu kalkulaciju kredita u EUR i kredita u CHF, te je dali korisniku kredita kako bi isti mogao odlučiti koju opciju smatra povoljnijom za sebe.

Štoviše, prodajni predstavnici su sve zainteresirane stranke obavijestili kako u slučaju bilo kakvih nejasnoća i/ili mogućih upita mogu uvijek kontaktirati i organizirati sastanak s posebno određenom osobom od strane tuženika koja bi im dodatno pojasnila i razjasnila moguće nedoumice.

Tuženik ističe kako pravna shvaćanja iz kolektivnog spora u odnosu na banke nisu, suprotno tvrdnjama tužitelja, primjenjiva u konkretnom slučaju. Naime, u sporu po kolektivnoj tužbi se isključivo promatralo ponašanje, poslovna politika i djelovanje osam točno određenih banaka. Ne samo da tuženik nije banka, već ne pripada niti bankarskom sektoru, te je očigledno da postupak kolektivne pravne zaštite nipošto nije od utjecaja na predmetni postupak.

Osim toga, tuženik ukazuje na odredbu čl. 502.c Zakona o parničnom postupku iz koje jasno proizlazi kako se kolektivna presuda ne može primijeniti u ovom postupku, budući da tuženik uopće nije bio stranka kolektivnog spora. Isto proizlazi iz Rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revd 2379/2021, od dana 1. lipnja 2021. godine:

„Naime, tužitelj zahtijeva isplatu temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o financijskom leasingu pozivajući se na pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu u kojem je utvrđena ništetnost ugovorne odredbe ugovora o kreditu u CHF u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, a ovdje je tuženik O. L. d.d. iz Z. koji uopće nije stranka kolektivnog spora. Stoga se tužitelj niti ne može pozivati na odluku u kolektivnom sporu bez obzira da li se tretira kao trgovac ili potrošač.“

Slijedom svega navedenog, tuženik je predložio naslovnom Sudu u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev, uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka, sa zakonskim zateznim kamatama.

Rješenjem posl. br. P-3033/2023 od 27. listopada 2025. god., ovaj sud se je ogласio mjeseno nenadležnim za suđenje i ustupio predmet Općinskom građnskom sudu u Zagrenbu, kao stvarno i mjesno nadležnom sudu.

Rješenjem Županijskog sud au Rijeci posl. br. GŽ-27/2026-2 od 05. veljače 2026. god., prihvaćen je žalba tužitelja i ukinuto Rješenje ovog suda posl. br. P-3033/2023 od 27. listopada 2025. god., i predmet vraćen ovom sudu na ponovni postupak, uz nalog da se utvrdi da li se u konkretnom slučaju radi o potrošačkom ugovoru, da li je predmetna prorogacijska klauzula ništetna, te gdje je zaključen predmetni ugovor.

Na pripremno ročištu dana 26. ožujka 2026. god., tuženik je povukao istaknuti prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda.

Tužitelj u iskazu od 07. svibnja 2026. god., navodi da je predmetni ugovor o kreditu od 12. svibnja 2008. godine, sklopljen u uredu javne bilježnice Nevenke Kekez, u Splitu, koja ima ured u Ulici Hrvatske mornarice. Ovom prigodom bio je prisutan i ovlaštteni službenik tuženika kojega je prethodno vidio samo jednom u auto kući Marjan. Može kazati da ga ovaj ovlaštteni službenik tuženika prilikom razgovora u auto kući Marjan nije upoznao sa uvjetima predmetnog ugovora o kreditu, već su razgovarali samo o karakteristikama vozila marke Škoda Fabia, zbog koje kupnje je i sklopljen predmetni ugovor. U uredu javnog bilježnika Nevenke Kekez ista im je pročitala dijelove ugovora kojom prigodom se je usredotočila na uvjete i posljedice neotplate Ugovora o kreditu u ugovorenom roku.

Na posebno pitanje navodi da je ovom prigodom njima od strane javnog bilježnika pročitana i odredba Ugovora koja govori o tome da se kredit otplaćuje u

kunama prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. za CHF vrijedećem na dan plaćanja.

Na daljnje pitanje navodi da je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora bio zaposlen u brodogradilištu "Brodosplit", a vozilo marke Škoda Fabia je kupio za osobne svrhe budući da je u to vrijeme imao vozilo marke Fiat Punto star 15 godina, pa mu je zatrebalo novo vozilo jer se je razbolio njegov sin, a bio je u to vrijeme i otac dvoje male djece.

Na posebno pitanje navodi da je ovom prigodom mogao sklopiti samo ugovor o kreditu vezan za CHF i nijednu drugu stranu valutu. Kada su sa vremenom porasli anuiteti otplate predmetnog kredita uslijed porasta tečaja švicarskog franka, može kazati da se kod ovlaštene poslovne banke nije raspitivao o razlozima porasta tečaja CHF.

Nadalje upitan navodi mu od strane tuženika prethodno nije bio dostavljen predmetni ugovor o kreditu, a isti mu je uručen u uredu javnog bilježnika. U trenutku potpisivanja predmetnog ugovora o kreditu nije mu bio poznat pojam tzv. valutne klauzule.

Tuženik je uz podnesak od 21. svibnja 2026. god., dostavio zatraženu dokumentaciju u svrhu izvođenja dokaza predloženim financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem.

Stalni sudski vještak za područje ekonomije, grana financije i računovodstvo Milenko Galiot dipl. oec. i ovlaštenu revizor u vještstvu od 24. lipnja 2026. god., navodi da mu je u parničnom predmetu broj P-743/2026, Općinskog suda u Splitu, tužitelja Ivica Soldića iz Splita, OIB: 40824998350, protiv tuženika Porsche Mobiliti d.o.o., Zagreb, OIB: 36514183925, naloženo izvesti financijsko knjigovodstveno vještačenje.

Za potrebe provođenja traženog vještačenja dostavljen mu je spis predmeta s odgovarajućom dokumentacijom.

Rješenjem Suda od 07.05.2026. i nalogom Suda od 10.06.2026. godine (list 224.-225., 228. spisa) odlučeno je izvesti dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku, u svrhu izračuna visine predmetnog potraživanja po osnovi ugovorene valutne klauzule u CHF, s tim što će vještak sačiniti poseban izračun bez uračunatih tzv. negativnih tečajnih razlika i poseban izračun s uračunatim tzv. negativnim tečajnim razlikama.

Kako u spisu predmeta nije bilo dostatne dokumentacije, dana 15.06.2026. godine, putem e-pošte, od tuženika, putem njegovog punomoćnika, zatražio je dostavu vjerodostojne dokumentacije i to kako slijedi:

1. Plan otplate kredita koji je vezan uz Ugovor o spomenutom kreditu (ugovorna kamatna stopa od 7% godišnje) za cijela 84 anuiteta.

2. Plan otplate kredita koji je vezan uz promjenjivu ugovornu kamatnu stopu za utučeno razdoblje od 31.05.2008. do 30.04.2015. godine, u kojem planu su iskazani promjenjivi anuiteti, glavnice, ugovorne kamate, te ostatak duga za razdoblje od 31.05.2008. do 30.04.2015. godine.

3. Prodajni tečaj RBA u kunama na dan isplate (korištenja) kredita.

4. Evidenciju (karticu) obveza po računima i uplatama (za 84 ukupna mjesečna obroka, odnosno anuiteta, u kojima su sadržane sve mjesečne glavnice i kamate) za utuženo razdoblje od 31.05.2008. do 30.04.2015. godine.

Dana 17.06.2026. godine, putem e-pošte, punomoćnik tuženika dostavio je traženu dokumentaciju pod točkom 2. do 4. navedenog dopisa.

Iz otplatnog plana je razvidno da je dospijeće prvog anuiteta 31.05.2008., a zadnjeg 30.04.2015. godine. Prema tome, utuženo razdoblje je od 31.05.2008. do 30.04.2015. godine, odnosno do dana kada je navedeni kredit otplaćen u potpunosti.

Nadalje, ovo vještačenje proveo je na temelju dokumentacije koja mu je bila na raspolaganju i to kako slijedi:

1. Tužba tužitelja od 13.06.2023. godine (list 1.-5. spisa).
2. Ugovor o kreditu, broj: 02131 od 12.05.2008. godine (list 7.-11. spisa).
3. Obavijest trgovcu za plaćanje po Ugovoru o kreditu, broj: 02131 (neuvezano i neoznačeno).
4. Plan otplate uz Ugovor o kreditu, broj: 02131 (neuvezano i neoznačeno).
5. Prometna kartica po kreditu od 17.06.2026. godine (neuvezano i neoznačeno).

Na temelju navedenog zadatka Suda, daje mišljenje da je predmetne razlike tečaja (valute) iskazao u dvije varijante i to kako slijedi: 1. Prva varijanta bez tzv. negativne razlike, 2. Druga varijanta s tzv. negativnom razlikom.

Vještak je potom po prvoj varijanti-razlika bez tzv. negativnih razlika sačinio Pregled razlike anuiteta, ugovornih kamata i razlike po osnovi promjene tečaja iskazanih u kunama i eurima za razdoblje od 31.05.2008. do 30.04.2015. godine, odnosno do dana otplate kredita u cijelosti, bez tzv. negativnih razlika.

Potom navodi da je u naslovu, zaglavlju, stupcima i redovima gornje tablice br. 1 pojasnio na što se navedeni podaci odnose, od čega se sastoje i temeljem koje dokumentacije su iskazani.

- U stupcima 3. i 6. iskazao je iznose anuiteta u CHF i kunama koji su plaćeni tuženiku.

- U stupcima 7. i 9. iskazao je iznose anuiteta u CHF i kunama koji su trebali biti plaćeni tuženiku u predmetnom razdoblju, sve na temelju spomenutog Ugovora o kreditu.

- Nadalje, u stupcu 10. iskazao je razlike anuiteta iskazanih u CHF, koje razlike zapravo predstavljaju pad pojedinačnih ugovornih kamata za vrijeme pada kamatnih stopa, korigiranih za razlike smanjene glavnice u svakom anuitetu za to isto razdoblje.

- U stupcu 11. iskazao je razlike anuiteta iskazanih u kunama, u koje razlike su uključene i razlike po osnovi navedenih ugovornih kamata i tečajnih razlika, sve kako je to zorno iskazano u gornjoj tablici.

- U stupcu 12. iskazao je razlike ugovornih kamata iskazanih u kunama u iznosu od 0,00 kuna, sve sukladno Ugovoru o kreditu.

- U stupcu 13. i 13. a. predmetne tablice iskazao je razlike u kunama i eurima, koje razlike se odnose samo na promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj na dan plaćanja i tečaja iz navedene obavijesti trgovcu... (točka 3. popisa dokumentacije).

Vještak je potom po drugoj varijanti-razlika sa tzv. negativnim razlikama sačinio Pregled razlike anuiteta, ugovornih kamata i razlike po osnovi promjene tečaja iskazanih u kunama i eurima za razdoblje od 31.05.2008. do 30.04.2015. godine, odnosno do dana otplate kredita u cijelosti, sa tzv. negativnim razlikama.

Potom navodi da je u naslovu, zaglavlju, stupcima i redovima gornje tablice br. 2 pojasnio na što se navedeni podaci odnose, od čega se sastoje i temeljem koje dokumentacije su iskazani.

- U stupcima 3. i 6. iskazao je iznose anuiteta u CHF i kunama koji su plaćeni tuženiku.

- U stupcima 7. i 9. iskazao je iznose anuiteta u CHF i kunama koji su trebali biti plaćeni tuženiku u predmetnom razdoblju.

- Nadalje, u stupcu 10. iskazao je razlike anuiteta iskazanih u CHF, koje razlike zapravo predstavljaju pad pojedinačnih ugovornih kamata za vrijeme pada kamatnih stopa, korigiranih za razlike smanjene glavnice u svakom anuitetu za to isto razdoblje.

- U stupcu 11. iskazao je razlike anuiteta iskazanih u kunama, u koje razlike su uključene i razlike po osnovi navedenih ugovornih kamata i tečajnih razlika, sve kako je to zorno iskazano u gornjoj tablici. Tužitelj je više platio tuženiku.

- U stupcu 11.a. iskazao je razlike anuiteta iskazanih u kunama, u koje razlike su uključene i razlike po osnovi navedenih ugovornih kamata i tečajnih razlika, koje razlike je tužitelj platio manje tuženiku.

- U stupcu 11.b. iskazao je razlike anuiteta iskazanih u kunama, u koje razlike su uključene i razlike po osnovi navedenih ugovornih kamata i tečajnih razlika, koje razlike sam iz stupaca 11. i 11.a. kompenzirao, odnosno izvršio prijeboj više i manje plaćenih iznosa tuženiku.

- U stupcu 12 iskazao je ukupni iznos kamata u kunama u iznosu od 0,00 kuna.

- U stupcu 13 predmetne tablice iskazao je samo razlike u kunama po osnovi promjena tečaja na dan dospeljeća, odnosno uplate anuiteta u odnosu na početni tečaj iz Ugovora... i navedenih otplatnih planova.

- U stupcu 13.a iste tablice iskazao je samo razlike u eurima po osnovi promjena tečaja.

Vještak nadalje navodi da je na temelju navedenog zadatka Suda, dokumentacije koja mu je bila na raspolaganju i podataka navedenih u gornjim tablicama, iskazao razlike potraživanja tužitelja od tuženika po osnovi razlike tečaja za razdoblje od 31.05.2008. do 30.04.2015. godine, odnosno do dana otplate predmetnog kredita u cijelosti, i to sve u dvije varijante, bez i s tzv. negativnim razlikama:

a) U nalazu, točka Ad.1., tablica br. 1, prva varijanta, iskazao je razlike potraživanja tužitelja od tuženika po osnovi razlike tečaja, bez tzv. negativnih tečajnih razlika, iskazanih u eurima u iznosu od 3.848,67 € (stupac 13.a, red ukupno).

b) U nalazu, točka Ad.2., tablica br. 2, druga varijanta, iskazao je razlike potraživanja tužitelja od tuženika po osnovi razlike tečaja, s tzv. negativnim tečajnim razlikama, iskazanih u eurima u iznosu od 3.848,03 € (stupac 13.a, red ukupno).

Tužitelj u podnesku od 03. srpnja 2026. god., navodi da nema primjedbi na nalaz i mišljenje u dijelu u kojem je vještak tabelarno prikazao razliku po osnovi promjene tečaja. S obzirom na naprijed navedeno tužitelj je u mogućnosti urediti alternativni tužbeni zahtjev po kojem potražuje razliku po valutnoj klauzuli koja je, očito je, ništetna.

Međutim, s obzirom da je osnovni tužbeni zahtjev tužitelja usmjeren na ništetnost cjelokupnog ugovora o kreditu zbog čega tužitelj potražuje povrat svih uplaćenih anuiteta, da bi tužitelj bio u mogućnosti urediti takav tužbeni zahtjev nužno je da imenovani vještak prikaže sve uplate tužitelja prema tuženiku s osnova predmetnog ugovora o kreditu izražene u kunama. Nakon toga će tužitelj biti u mogućnosti konačno precizirati tužbeni zahtjev.

Stoga je Naslov zamoljen da ovaj podnesak dostavi imenovanom vještaku dipl. oec. Milenku Galiot, kako bi isti mogao izraditi dopunu nalaza i mišljenja, a sve kako bi tužitelj po primitku istog mogao konačno precizirati svoj osnovni tužbeni zahtjev.

Upravo zbog prednje navedenog tužitelj navodi da je u mogućnosti, konačno precizirati svoj alternativni tužbeni zahtjev, pa je predložio sudu, nakon što provede predložene dokaze, donijeti odluku pobliže opisanu u toč. II i III izreke presude.

Tužitelj je istim podneskom, povukao tužbu u dijelu tužbenog zahtjeva kojim traži da se tuženika obveže dostaviti svu dokumentaciju vezanu za Ugovor o kreditu broj: 02131 zaključen između tužitelja i tuženika, posebno oplatne planove, odluke-obavijesti o promjenjivoj kamatnoj stopi, evidencije uplata po kreditu izvršenih od strane tužitelja, a radi čega je donijeta odluka kao u izreci rješenja, pozivom na odredbu čl. 193 st. 2 Zakona o parničnom postupku (N.N. br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, u daljnjem tekstu ZPP).

U podnesku od 28. srpnja 2026. god., tuženik navodi da se u odnosu na zaprimljeni nalaz i mišljenje financijsko-knjigovodstvenog vještaka od 24.06.2026. godine, očituje kako na isti nema primjedbi.

Nadalje navodi da se protivi djelomičnom povlačenju, odnosno smanjenju tužbenog zahtjeva tužitelja.

Sukladno čl. 193. st. 2. ZPP, tužba se može povući nakon što se tuženik upustio u raspravljanje, ali samo ako tuženik na to pristane – što ovdje nije slučaj. Stav tuženika potvrđuje i sentenca Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br.: Su-IV-16/2021-8, od dana 26. travnja 2021. godine:

„Smanjenje tužbenog zahtjeva (iako nije preinaka tužbe) djelomično je povlačenje tužbe iz članka 193. ZPP za koje je, ako je do toga došlo nakon što se tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari, (uvijek) potreban pristanak tuženika.“

Isto potvrđuje rješenje Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ-317/202, od dana 7. travnja 2022. godine:

„Suprotno navodima pobijanog rješenja, smanjenje tužbenog zahtjeva ima značaj djelomičnog povlačenja tužbe, u smislu odredbe članka 193. stavka 2. ZPP-a, pa za takvu dispoziciju vrijede sve pretpostavke koje se tiču povlačenja tužbe, a time i one o (ne)pristanku tuženika. U konkretnom slučaju tuženik nije pristao na djelomično

povlačenje tužbe, pa time do takvog povlačenja tužbe nije niti došlo, radi čega je sud i u pogledu glavne stvari i u pogledu odluke o troškovima postupka trebao donijeti odluku o tužbenom zahtjevu koji je bio aktualan do izvršenog djelomičnog povlačenja tužbe.“

Usto, svrha je financijsko-knjigovodstvenog vještačenja da se, u slučaju da se eventualno utvrdi bilo kakva preplata po predmetnom ugovoru, potvrdi izračun eventualne preplate kako ju je istaknuo tuženik, a ne da vještak određuje vrijednost predmeta spora. Navedeno je dozvoljeno jedino u slučaju iz odredbe čl. 186. b Zakona o parničnom postupku, što u ovom predmetu nikako nije slučaj, budući da je tužitelj nedvojbeno, jasno i precizno postavio tužbeni zahtjev.

Slijedom navedenog, tuženik se protivi djelomičnom povlačenju, predlaže naslovnom Sudu odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti te naložiti tužitelju da naknadi tuženiku trošak parničnog postupka uvećan za zakonske zatezne kamate od dana donošenja presude pa do isplate.

Na raspravnom ročištu dana 09. rujna 2026. god., tužitelj je izjavio da nema daljnjih dokaznih prijedloga, te predložio sudu da zaključi glavnu raspravu.

Stranke su zatražile parnični trošak.

U dokazne svrhe sud je pregledao Ugovor o kreditu br. 02131 od 12. svibnja 2008. god., Izjavu Marijo Perković, iz Vukovara, Dunavska 5, od 28.09.2023. godine, Ugovor o kreditu od 31.12.2008. godine, Ugovor o potrošačkom kreditu od 10.10.2011. god., Plan otplate uz Ugovor o potrošačkom kreditu, Ugovor o kreditu br. 00702 od 04.07.2007. godine, Ugovor o kreditu od 31.12.2008. godine, Ugovor o potrošačkom kreditu od 10.10.2011. godine, stručni Članak "Slučajan odabir CHF kredita kao sredstva za stjecanje neočekivane zarade", "Švicarci zaoštrili utakmicu", "U švicarskim francima ušteda veća od 500,00 Kuna", "Ne uzimajte kredite u švicarskim francima", i "švicarski franci sigurni, uskoro krediti u jenima", Evidencije uplata po predmetnom kreditu za razdoblje 01.01.1990. do 21. 05.2026. godine, Obavijesti o promjeni kamatne stope po Ugovoru po kreditu br. 02131 od 15.01.2014. god., od 15.04.2014. god., od 16.10.2014. god., od 20.01.2015. god., od 15.07.2014.gpd., sve sa planovima otplate uz ugovor o kreditu br. 02131, Vještvo stalnog sudskog vještaka za područje ekonomije, grane financije i računovodstvo Milenko Galiot dipl.oec. i ovlašteni revizor od 24. lipnja 2026. god., te izveo dokaz saslušanjem tužitelje u svojstvu parnične stranke na raspravnom ročištu dana 07. svibnja 2026. godine.

Glavni tužbeni zahtjev nije osnovan.

Podredni tužbeni zahtjev je osnovan.

Zakon o obveznim odnosima (N.N. br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, u daljnjem tekstu ZOO), propisuje u odredbama čl. 296, da su nišetne odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela (st.1). Prilikom ocjene nišetnosti određene odredbe općih uvjeta ugovora uzimaju se u obzir sve okolnosti prije i vrijeme sklapanja ugovora, pravna narav ugovora, vrsta robe ili usluge koja je objekt činidbe, ostale odredbe

ugovora kao i odredbe drugog ugovora s kojim je ta odredba općih uvjeta ugovora povezana (st.2). Odredba stavka 1. ovoga članka ne primjenjuje se na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga je strana pri tom mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive (st. 3).

U odredbi čl. 322 st.1 ZOO-a, propisano je da je Ugovor koji je protivan Ustavu RH, prisilnim propisima ili moralu društva, ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

U odredbama čl. 323 ZOO-a, propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje (st.1). Ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti (st.2).

Nadalje je u odredbama čl. 324 ZOO-a, propisano da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen (st.1). Ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

U sporno vrijeme važeći Zakon o zaštiti potrošača (N.N. br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13) propisuje u odredbama čl. 96, da se Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (st.1). Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (st.2). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4).

U odredbama čl. 102 u sporno vrijeme važećeg Zakona o zaštiti potrošača, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništena (st.1). Ništetnost pojedine odredbe ugovorene ne povlači ništetnosti i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe (st.2).

Među parničnim strankama nisu sporni sklapanje i sadržaj predmetnog Ugovora o kreditu br. 02131 od 12. svibnja 2008 god., koji je sklopljen između tuženika kao davatelja kredita i tužitelja kao korisnika kredita.

U odredbi toč. 5 st. 1, (Uvjeti ugovora - plaćanje) predmetnog Ugovora o kreditu, koji je zacijelo unaprijed formuliran od strane tuženika, navedeno je da se sve novčane

obveze koje proizlaze iz Ugovora, ako su izražene u CHF, ispunjavaju plaćanjem u kunama prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, za CHF vrijedećem na dan plaćanja.

Odredba toč. 5 st. 1, (Uvjeti ugovora - plaćanje) predmetnog Ugovora o kreditu, eventualno bi i mogla biti jasna i razumljiva, ali ista odredba ugovora zacijelo nije uočljiva.

Nadalje, sasvim je jasno da odredba toč. 5 st. 1 Uvjeta predmetnog Ugovora o kreditu nije bitan sastojak ugovora, te da predmetni Ugovor o kreditu može opstati bez ove sporne odredbe kojom se otplata kredita vezuje uz prodajni tečaj CHF, a isto tako da ova sporna ugovorna odredba nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je sklopljen predmetni Ugovor o kreditu.

Radi navedenog, odbijen je kao neosnovan glavni tužbeni zahtjev radi donošenja odluke suda kojom se utvrđuje da je predmetni Ugovor o kreditu br. 02131 od 12. svibnja 2008 god., ništetan u cijelosti i obvezuje tuženik isplatiti-vratiti tužitelju sve uplaćene anuitete otplate kredita, te je donijeta odluka kao u toč. I izreke presude.

Uostalom i sam tužitelj je na raspravnom ročištu dana 09. rujna 2026. god., izjavio da nema daljnjih dokaznih prijedloga, te predložio sudu da zaključi glavnu raspravu, a čime je na posredan način i odustao od dokaznog prijedloga da imenovani vještak prikaže sve uplate tužitelja prema tuženiku s osnova predmetnog ugovora o kreditu izražene u kunama, a kako bi mogao konačno precizirati svoj osnovni tužbeni zahtjev u svrhu povrata svih uplaćenih anuiteta otplate kredita.

Nema nikakve dvojbe da je uslijed ugovaranja citirane odredbe toč. 5 st. 1, tužitelj u konačnici isplatio tuženiku u svrhu otplate predmetnog kredita veći iznos od 3.848,67 Eur, u odnosu na iznos koji je bio u obvezi otplatiti imajući u vidu početno ugovoreni prodajni tečaj CHF na dan isplate kredita, što je u konkretnom slučaju nesumnjivo uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao korisnika kredita i potrošača, a sve u smislu odredbe čl. 96 st. 1 u sporno vrijeme važećeg Zakona o zaštiti potrošača.

Među parničnim strankama nije sporno da je Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. god., pravomoćno okončan kolektivni spor u kolektivnom postupku koji je Savez udruga za zaštitu potrošača "Petrošač", kao ovlašteni tužitelj temeljem tužbe od 04.04.2012. god., pokrenuo i vodio protiv osam banaka, između ostalih i pravnog prednika tuženika, i to na način da je dijelom potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. god., u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke, a kojima se utvrđuje da su tužene poslovne banke u razdoblju od 01. listopada 2004. god., do 31. prosinca 2008. god., povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i

obvezama ugovornih strana, pa je time postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te mu je naloženo da prekine s gore opisanim postupanjem.

U odredbama čl. 502 a st. 1 i st. 2 Zakona o parničnom postupku (N.N. br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, u daljnjem tekstu ZPP), propisano je da Udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđenog i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava (st. 1). Interesi iz stavka 1 ovoga članka mogu biti interesi koji se tiču čovjekova okoliša i životne sredine, zatim moralnih, etnički, potrošački, antidiskriminacijski i drugi interesi, koji su zakonski zajamčeni i koji moraju biti teže povrijeđeni ili ozbiljno ugroženi djelatnošću, odnosno općenito postupanjem osobe protiv koje se tužba podnosi (st. 2).

U odredbi čl. 502 c ZPP-a, propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502a st. 1 ovoga zakona da su određeni postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati.

Tuženik tijekom postupka osnovano ističe da pravna shvaćanja iz kolektivnog spora u odnosu na banke nisu, suprotno tvrdnjama tužitelja, primjenjiva u konkretnom slučaju, obzirom da se je u sporu po kolektivnoj tužbi isključivo promatralo ponašanje, poslovna politika i djelovanje osam točno određenih banaka, da tuženik nije banka, niti pripada bankarskom sektoru, te da postupak kolektivne pravne zaštite nipošto nije od utjecaja na predmetni postupak. Osim toga, tuženik osnovano ukazuje na odredbu čl. 502.c Zakona o parničnom postupku, iz koje jasno proizlazi kako se kolektivna presuda ne može primijeniti u ovom postupku, budući da tuženik uopće nije bio stranka kolektivnog spora.

Međutim, naprijed iznesena izlaganja tuženika zacijelo ne sprječavaju ovaj sud da u konkretnom slučaju prihvati pravno stajalište sadržano u presudi Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. god., i Presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. god., a ovo tim više što je tuženik jednako kao i osam tuženih poslovnih banaka u kolektivnom sporu, u okviru svoje profesionalne djelatnosti tijekom spornog razdoblja kreditirao korisnike kredita i potrošače pritom ugovarajući tzv. valutnu klauzulu u CHF.

Naime, ovaj sud cijeni da u konkretnom slučaju valja imati u vidu i sadržaj odredbe čl. 10. st. 2 ZOO-a, koja propisuje da je sudionik u obveznom odnosu dužan

u ispunjavanju obveza iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka).

Imajući u vidu citiranu odredbu čl. 10 st. 2 ZOO-a, ovaj sud cijeni da su upravljačke strukture tuženika u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, kao financijske ustanove, znale, odnosno po redovitom tijeku stvari, mogle, odnosno morale znati kakav će u budućem, ugovorenom razdoblju trajanja predmetnog kredita biti mogući smjer kretanja tečaja švicarskog franka i ostalih valuta uz koje su ugovoreni krediti uz primjenu valutne klauzule, odnosno da je tuženik imajući u vidu njegovu stručnost i pažnju znao, odnosno mogao znati za buduća kretanja tečaja CHF.

Slijedom navedenog, donijeta je odluka o ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli iz predmetnog Ugovora o kreditu u toč. II izreke presude, i odbijen kao neosnovan istaknuti prigovor nedostatka aktivne legitimacije.

Međutim, nema nikakve dvojbe da je unatoč ništetnosti citirane odredbe toč. 5 st. 1 predmetnog Ugovora o kreditu, gdje se navodi da se sve novčane obveze koje proizlaze iz Ugovora, ako su izražene u CHF, ispunjavaju plaćanjem u kunama prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, za CHF vrijedećem na dan plaćanja, predmetni Ugovor o kreditu, sukladno odredbama čl. 324 ZOO-a i čl. 102 st. 2 u sporno vrijeme važećeg Zakona o zaštiti potrošača, pravno valjan u dijelu u kojem je ugovoren iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 19.597,58 CHF prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, za CHF vrijedećem na dan plaćanja tj. isplate kredita (čl. II – Iznos kredita predmetnog Ugovora).

Slijedom navedenog, a prilikom donošenja odluke o podrednom kondemnatornom tužbenom zahtjevu radi isplate, valjalo je primijeniti ugovoreni prodajni tečaj za devize Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, za CHF vrijedeći na dan plaćanja tj. isplate kredita.

U odredbi čl. 225 ZOO-a, propisano je da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

Kad zastari glavna tražbina, zastarjele su i sporedne tražbine, kao što su tražbine kamata, plodova, troškova i ugovorne kazne. (čl. 223 ZOO-a).

Tuženik tijekom postupka osnovano ističe i to da je posljednji obrok temeljem predmetnog Ugovora o kreditu isplaćen još u travnju 2015. godine, a tužba podnesena u kolovozu 2025. godine, pa da je sasvim jasno da tužba nije podnesena unutar općeg petogodišnjeg zastarnog roka.

Međutim, Prema pravnom stajalištu ranije odluke Vrhovnog suda RH, broj Rev – 2245/2017 od 20. ožujka 2018.god., kao i pravnom stajalištu iz novog Pravnog shvaćanja sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. god., zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323., stavak 1. ZOO/05 (članak 104., stavak 1. ZOO/91), kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana

pravomoćnosti sudske odluke kojim je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

Prihvaćajući pravno stajalište Vrhovnog suda RH, razvidno je da u konkretnom slučaju nije nastupila zastara predmetne tražbine iz osnova isplate-povrata zbog primjene ugovorene valutne klauzule u iznosu od 3.848,67 EUR zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom. Štoviše, zastara predmetnog potraživanja još nije niti otpočela teći, obzirom da će otpočeti teći tek nakon eventualne pravomoćnosti toč. II izreke ove presude kojom je utvrđena ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli iz predmetnog Ugovora o kreditu broj: 02131 koji su stranke zaključile dana 12.svibnja 2008.godine, a radi čega je istaknuti prigovor zastare potraživanja odbijen kao neosnovan.

Novčani iznosi tzv. negativnih razlika u tečaju CHF, po ocjeni ovog suda nisu, niti mogu biti predmet podrednog tužbenog zahtjeva radi isplate u okviru kojega ovaj sud donosi svoju odluku, dok tuženik tijekom postupka nije isticao protutužbeni zahtjev, a niti prigovor radi prebijanja, i to zacijelo zbog svojega pogrešnog pravnog stajališta da je predmetni Ugovor o kreditu pravaovaljan u cijelosti.

Osim toga, nije jasno protivljenje tuženika smanjenju tužbenog zahtjeva, odnosno kako navodi djelomičnom povlačenju tužbe, iz razloga što je tužitelj svoj podredni tužbeni zahtjev radi isplate uslijed primjene ugovorene valutne klauzule postavio tek pisanim podneskom od 03. srpnja 2026. god., nakon izvođenja dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem.

Slijedom svega navedenoga, prihvaćen je podredni kondemnatorni tužbeni zahtjev koji se odnosi na isplatu neosnovano naplaćenih iznosa s osnova nepoštene i ništetne ugovorene odredbe o valutnoj klauzuli, u iznosu od ukupno 3.848,67 Eur s pripadajućim zateznim kamatama tekućim od dana dospijeća svakog pojedinog anuiteta otplate kredita, pa do isplate, te je donijeta odluka kao u toč. III izreke presude.

Odluka o parničnom trošku se temelji na odredbi čl. 154 st. 2 ZPP-a. Pregledom spisa predmeta je utvrđeno da su parnične stranke imale približno iste parnične troškove tj. izdatke učinjene u tijeku i u povodu postupka koji su bili potrebni u svrhu vođenja parnice, a imajući u vidu zastupanje po punomoćniku sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, troškove sudskih pristojbi sukladno važećoj Uredbi o tarifi sudskih pristojbi i troškove provedenog vještačenja. Imajući u vidu da je tuženik uspio u sporu u odnosu na glavni deklaratorni i kondemnatorni tužbeni zahtjev, a tužitelj uspio u sporu sa podrednim deklaratornim i kondemnatornim tužbenim zahtjevom, odnosno cijeneći približno jednak uspjeh stranaka u parnici, a imajući u vidu pravni osnov i visinu glavnog i podrednog tužbenog zahtjeva, valjalo je donijeti odluku da svaka stranka snosi svoje parnične troškove.

U Splitu, 02. listopada 2026. godine

22

P-743/2026

S U D A C

Živomir Topić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ovog rješenja i presude se može izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi Županijskom sudu u Splitu, putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku.

DNA: -pun. tužitelja
-pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-11c26**

Kontrolni broj: **0c24d-3964d-753e0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.